

DE VADER

met z'n zwarte haar, z'n joviale mond, z'n blije oogen. M'n arme Eva was niet mooi, toen al niet, maar ze had achter haar brilleglazen zoo'n verstandigen blik, wel wat angstig. Haar bruinigblonde haar was netjes in twee zware helften gescheiden, die glad over 't hoofd met 't ronde achterhoofd lagen. David had een krachtige bol, zonder dat groote, ronde achterhoofd van Eva. M'n dochtertje leek veel op mij, uiterlijk ook wel iets, maar vooral innerlijk.

Ik heb er altijd voor gezorgd dat ik tehuis was als de kinderen 's middags om twaalf uur van school kwamen en 's avonds ging ik nooit uit voordat ze naar bed waren. Ik ging veel met ze uit wandelen. Ik vond het niet belachelijk om altijd hand in hand met twee kinderen gezien te worden. Hoogstens hinderde het me als men medelijden met den „achtergebleven jongen vader" had of me bewonderde, omdat ik me zoo aan m'n kinderen wijdde. Die wandelingen waren m'n vreugde. De kinderen zelf hadden er zoo veel plezier in. „Ze komen niets tekort," zei ik tot mezelf. Hoe sterk had ik toen dat gevoel van de „som der geslachten", alsof het volgende meer en beter is dan 't voorgaande, of er met de kinderen steeds iets bijkomt. Dwaze verwachtingen, vreemd gezichtsbedrog van een vader. Maar hun handen lagen zoo vertrouwelijk in de mijne. Wat kan men als man beter beleven. Te vechten met een anderen man, hem te overwinnen, misschien? Een vrouw te bekoren, te verleiden? . . . . Nee, m'n vrienden. Dàt is 't beste. Twee kinderhanden vol vertrouwen in die van jou en te weten dat ze gelijk hebben, omdat je hun zwakte zal beschermen tot je laatsten adem. Eva was zwijgzaam en lief. Ze vroeg niet veel, maar wist al een heeleboel. Ze had mijn leergierigheid geërfd en ook mijn ongeloof in mezelf dat men tegenwoordig 't minderwaardigheidsgevoel noemt. Maar dat gevoel was bij haar heel normaal en stond haar zoo goed als de vraag in haar blik en haar gesloten handjes. Ik wil 't ook geen minderwaardigheidscomplex noemen, want dat is een grof woord. Het was ook geen bescheidenheid, want die bescheiden is, legt zichzelf iets op. Eva was nederig. En ik moet zeggen dat nederigheid een leergierig meisje heel mooi kleeden kan. In mijn oogen was m'n misschien wat leelijk dochtertje mooi, mooi. . . . als een klein wetenschapsprinsesje. Zoo heb ik 'r later in stilte genoemd. Maar over haar zal ik pas later vertellen. David, de drie jaar jongere, was veel spraakzamer en vroeg me meer. Die had belangstelling in de heele stad, in de trams, in de booten die langs de grachtwal lagen, in de haven. 's Zaterdagmorgens ging ik met hem plaatsen zien, waar ik vroeger nooit gekomen was. Uren lang hielden we ons op in tramremises, bij de afvaartsteigers van de De Ruyterkade, de loodsen van de veemen aan de Sumatrakade; dikwijls stond ik met hem en z'n zusje bij 't hek van de cavalerie-kazerne in de Sarphati-